

Mythe #17: Arabieren willen Israël de zee indrijven

Jos Strengholt

Ik heb Arabieren regelmatig horen zeggen dat ze Israël willen vernietigen. In het Arabisch is dat: min al-nahr ile al-bahr. Van de rivier (de Jordaan) tot de (Middellandse) Zee. Met vernietigen bedoelen ze vooral: zorgen dat de Joden verdwijnen, of dat de Joden opgaan in een seculiere of islamitische Palestijnse staat. De tegenhanger van deze Arabieren zijn extreem-rechtse joden in Israël en sommige christenen in de westerse wereld, die van mening zijn dat de Palestijnen moeten worden verdreven van de zee tot de rivier, oftewel, dat de gehele westelijke Jordaanoever onderdeel van de Israël wordt, het liefst Palestijnen-rein.

Maar dat er extreme joden en christenen bestaan, maakt de stelling dat Arabieren Israël de zee in willen drijven niet automatisch onwaar. Laten we die dus wat kritischer onder de loep nemen. Ten eerste, er zijn heus heel weinig Arabieren die letterlijk alle Joden het water in willen laten lopen om ze en masse te doen verdrinken. Ten tweede, zoals hierboven genoemd, de droom van veel Arabieren is een Arabische staat Palestina, waar Joden en Palestijnen gelijke rechten hebben. Er zijn veel Arabieren met dit soort dromen.

Maar het venijn in de mythe zit hem, zoals zo vaak, in de stereotiepe generalisatie. De indruk bestaat dat alle Arabieren Israël willen vernietigen. Waarop baseren we die gedachte? Op de Arabieren die zulk soort krasse uitspraken doen? Het is trouwens opvallend dat zulke uitspraken ook vooral te beluisteren zijn als Israël en Palestijnen, of Israël en zijn buurlanden, in oorlog verwikkeld zijn. Ja, dan zeg je soms dingen die niet door de beugel kunnen. Hoe gaarne zagen de Nederlanders in bezettingstijd dat Duitsland ausradiert zou worden...

We moeten bovendien wijzen op de grote massa van de Arabieren die zich geen zier aantrekt van Israël en diens bestaan. Denkt u dat de miljoenen Arabieren in Marokko, Oman, Jemen of Koeweit er een uur slaap door missen? Zelfs in de buurlanden van Israël, Egypte, Jordanië, Syrië en Libanon, hebben de meeste mensen meer interesse in hun dagelijks brood dan in een oorlog tegen Israël.

De mythe wordt het duidelijkst gelogenstraft door de plezierige werkelijkheid dat Egypte en Jordanië vrede hebben gesloten met Israël. In die landen is lang niet iedereen daar blij mee, maar intussen is het toch maar mooi het geval. Egypte en Jordanië willen Israël dus niet de zee indrijven. Syrië heeft bovendien onlangs aangegeven dat het bereid is met Israël over vrede te spreken, als Israël bereid is de Golan Hoogte aan Syrië terug te geven. Libanon is het lastigste geval, omdat in Zuid- Libanon nou net de hardliners van Hezbollah machtig zijn. Maar als Syrië erin slaagt met Israël vrede te sluiten, zal Libanon ongetwijfeld meedoen.

De werkelijkheid van de Arabische opinie over Israël is dus veel ingewikkelder dan dat Arabieren Israël de zee in willen drijven. We willen trouwens net zo min de indruk wekken dat alles koek en ei is.

Het grote probleem voor Israël is dat oppositiepartijen in de Arabische wereld altijd heel makkelijk aanhang kunnen krijgen onder hun eigen bevolking, door erop te hameren dat hun regeringen niet genoeg doen tegen Israël en voor de Palestijnen. Dit zorgt ervoor dat we al tientallen jaren de meest vreselijke dreigementen horen aan Israëls adres, en Israël moet dus altijd op zijn hoede blijven. Maar dit tromgeroffel door de oppositie heeft doorgaans vooral te maken met het binnenlands verzet tegen de Arabische regeringen. Allerlei groepen die schreeuwen dat Israël de zee in moet worden gedreven, bedoelen eigenlijk: we moeten onze eigen Arabische leiders aan de dijk of op het schavot zetten.

**Uit: Arabieren zijn geweldige minnaars...
en 19 andere mythen over de Arabieren**

© www.arabvision.nl (2009)